

NIKAD NIKAD

KOLIN HUVER I TARIN FIŠER

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Colleen Hoover and Tarryn Fisher

NEVER NEVER

Copyright © 2017 by Colleen Hoover and Tarryn Fisher
Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Ova knjiga je posvećena svima
koji nisu Sandej Koleti.*

PRVI DEO

Prvo poglavlje

Čarli

Tresak. Knjige padaju na istačkani linoleum na podu. Klizaju se nekoliko koraka, okrećući se ukrug, pa se zaustavljaju blizu stopala. *Mojih* stopala. Ne prepoznajem crne sandale ni nokte lakirane u crveno, ali pomeraju se kad im kažem, tako da sigurno pripadaju meni. *Jelda?*

Čuje se zvono. Prodorno.

Štrecam se, srce mi juri. Gledam levo-desno dok proučavam okruženje, trudeći se da se ne odam.

Kakvo je to zvono? Gde sam?

Klinci s rancima na leđima žustro ulaze u prostoriju, pričaju i smeju se. *Školsko zvono*. Sedaju u klupe i pokušavaju da nadglasaju jedni druge. Vidim pokret kod svojih nogu i iznenađeno se trzam. Neko se saginje i skuplja knjige s poda; devojka crvenog lica s naočarima. Pre nego što se ispravi, pogleda me s izrazom sličnim strahu pa se žurno udaljava. Ostali se smeju. Dok se osvrćem, čini mi se da se meni smeju, ali gledaju devojku s naočarima.

„Čarli!“, neko doziva. „Jesi li videla?“ A onda: „Čarli... šta je s tobom... alo?“

Srce mi ubrzano bije, mnogo brzo.

Gde sam? Zašto ne mogu da se setim? „Čarli!“, sikće neko. Osvrćem se. Ko je Čarli? Ko među njima je Čarli?

Tu je gomila klinaca; plava kosa, čupava kosa, smeđa kosa, naočare, bez naočara...

Ulazi čovek s aktovkom. Spušta je na radni sto.

Nastavnik. Ja sam u učionici i on je profesor. Srednja škola ili koledž? – pitam se.

Iznenada se ispravljam. Na pogrešnom sam mestu. Svi sede, ali ja stojim... hodam.

„Kuda, gospođice Vinvud?“ Profesor me gleda preko naočara dok lista gomilu papira. Otresito ih spušta na sto, a ja se štrećam. Mora da sam ja gospođica Vinvud.

„Ima grčeve!“, dobaci neko. Podrugljivo se smejulje. Osećam kako mi se jeza širi uz kičmu pa niz ruke. Smeju mi se, ali nemam pojma ko su oni.

Ženski glas kaže: „Umukni, Majkle.“

„Ne znam“, odgovaram. Prvi put čujem svoj glas. Previsok je. Nakašljavam se pa ponovo progovaram. „Ne znam. Ne bi trebalo da sam ovde.“

Još smeha. Osvrćem se i utom na zidu primećujem postere s licima predsednika iznad datuma. *Čas istorije? Srednja škola.*

Čovek – profesor – krivi glavu kao da sam bubnula najveću glupost. „A gde bi trebalo da budete kad imamo kontrolni?“

„Ja... ne znam.“

„Sedite“, kaže. Ne znam ni kuda bih otišla ako izađem. Okrećem se i polazim prema zadnjoj klupi. Devojka s naočarima podiže glavu dok prolazim pored nje. Gotovo jednako brzo skreće pogled.

Sedam i profesor odmah počinje da deli kontrolne zadatke. Ide između klupa i monotonim glasom objašnjava s koliko će procenata ovaj kontrolni uticati na naše konačne ocene. Stiže do moje klupe i zastaje. Između obrva mu se pravi duboka

bora. „Ne znam šta izvodite.“ Naslanja vrh debelog kažiprsta na svoju klupu.

„Šta god da je posredi, muka mi je od toga. Još jedna smicalica i poslaću vas kod direktora.“ Treska papir ispred mene i produžava dalje.

Ne klimam glavom. Ne radim ništa. Pokušavam da smislim šta ću. Da pred svima kažem kako nemam blage veze ko sam i gde sam – ili da ga odvučem u stranu i tiho mu objasnim. Rekao je bez daljih smicalica. Spuštam pogled na papir ispred sebe. Ostali su se već nagnuli nad svoje listove i olovke škripe.

Četvrti čas

Istorija

Profesor Dalkot

Tu je i prazno polje za ime. Trebalo bi da napišem svoje, ali ne znam kako se zovem. Nazvao me je *gospođica Vinvud*.

Zašto ne prepoznam sopstveno ime? Niti *gde* se nalazim?
Ni *šta* sam?

Svi osim mene su nagnuli glave nad ispitna pitanja. Samo sedim i zurim preda se. Profesor Dalkot me strelja pogledom sa svog mesta. Što duže sedim, lice mu postaje sve crvenije.

Vreme prolazi, ali moj svet je stao. Konačno, profesor Dalkot ustaje i zausti da mi kaže nešto, ali utom zazvoni. „Ostavite papire na mom stolu dok budete izlazili“, kaže i dalje me gledajući. Svi polaze prema vratima. Ustajem i idem za njima jer ne znam šta drugo da radim. Gledam u pod, ali osećam njegov bes. Ne shvatam zašto se toliko ljuti na mene. Sad sam u hodniku koji je s obe strane uokviren plavim ormarićima.

„Čarli!“, viče neko. „Čarli, čekaj!“ Trenutak kasnije, neko me hvata podruku. Ne znam zašto, ali očekujem onu devojku sa časa. Nije ona. Ali sad znam da sam ja Čarli. *Čarli Vinvud*. „Zaboravila si torbu“, kaže i pruža mi beli ranac. Uzimam ga i

pitam se je li unutra novčanik s vozačkom dozvolom. Devojka me i dalje drži podruku dok hodamo. Niža je od mene, s dugom tamnom kosom i sjajnim smeđim očima koje joj zauzimaju pola lica. Neobično je lepa.

„Zašto si se ponašala tako čudno?“, pita me. „Oborila si Škampine knjige na pod i onda si se isključila.“

Osećam njen parfem; poznat je i presladak, kao da se hiljadu cvetova nadmeće za pažnju. Pomišljam na devojkicu s naočarima, na njen izraz lica kad se nagnula da podigne svoje knjige. Ako sam to uradila, zašto se ne sećam?

„Ja...“

„Vreme je za ručak, zašto si pošla tamo?“ Vuče me niz drugi hodnik, pored još učenika. Svi me gledaju... neupadljivo. Pitam se poznaju li me i zašto *ja* ne poznajem sebe. Ne znam zašto ne kažem ovoj devojci, zašto ne kažem profesoru Dalkotu, zašto ne zgrabim prvu osobu koja naiđe i kažem da ne znam ni ko sam ni gde sam. Već ozbiljno razmišljam da to uradim, ali utom prolazimo kroz dvokrilna vrata i ulazimo u menzu. Buka i boje; tela, svako sa svojim jedinstvenim mirisom, jarka neonska svetla zbog kojih sve izgleda ružno. *O bože*. Hvatam se za majicu.

Devojka koja me drži podruku brblja. Endru ovo, Marsi ono. Voli Endrua i mrzi Marsi. Nemam pojma ko su oni. Navodi me do reda za hranu. Uzimamo po salatu i dijetalnu koka-kolu. Zatim spuštamo poslužavnike na sto. Tu već sede neki ljudi: četiri mladića, dve devojke. Shvatam da samo nas dve upotpunile broj. Svaka devojka je uparena s jednim mladićem. Svi me pogledaju s iščekivanjem, kao da bi trebalo da kažem ili uradim nešto. Jedino slobodno mesto je pored tamnokosog mladića. Polako sedam, držeći dlanove raširene na stolu. On me brzo pogleda pa se naginje nad svojim poslužavnikom. Vidim majušne graške znoja na njegovom čelu, tik ispod linije kose.

„Vas dvoje ste nekad tako čudni“, kaže nova devojka, plavuša, naspram mene. Prelazi pogledom s mene na mladića

pored koga sedim. On podiže pogled sa svojih makarona i tad primećujem da samo mrljavi. Nije uzeo nijedan zalogaj iako izgleda zaokupljeno jelom. Utom me pogleda, a ja mu uzvratim pogled pa se oboje okrećemo prema plavuši.

„Je l' se desilo nešto što bi trebalo da znamo?“, pita ona. „Ne“, odgovaramo uglas.

On je moj dečko. Jasno je po tome kako se ponašaju prema nama. On mi se iznenada osmehne zaslepljujuće belim zubima i prebacuje mi ruku preko ramena.

„Sve je u redu među nama“, kaže i stegne mi ruku. Nagonski se krutim. Ali kad vidim šest pari očiju kako me posmatraju, približavam mu se i prihvatam igru. Zastrašujuće je kad ne znaš ko si – a još strašnije kad misliš da ćeš pogrešiti. Sad sam uplašena, mnogo uplašena. Ovo je otišlo predaleko. Ako sad kažem nešto, ispašću... *luda*. Svi se opuštaju zbog njegovog ispoljavanja osećanja. Svi osim... njega. Nastavljaju da pričaju, ali reči se stapaju: fudbal, žurka, još fudbala. Mladić pored mene se smeje i učestvuje u razgovoru, ne pomerajući ruku s mog ramena. Zovu ga Sajlas. Mene zovu Čarli. Tamnokosa devojka s krupnim očima je Anika. Zbog buke sam zaboravila imena ostalih.

Ručak je konačno gotov i svi ustaju. Hodam pored Sajlasa, tačnije, on ide pored mene. Nemam pojma kuda ću. Anika mi je s druge strane, hvata me podruku i brblja o treningu za čirlidersice. Zbog nje se osećam klaustrofobično. Stižemo do račvanju u hodniku. Naginjem se i pitam tiho kako bi me samo ona čula: „Možeš li da me ispratiš do sledećeg časa?“ Ona se uozbilji. Odvaja se da kaže nešto svom momku pa me ponovo uzima podruku.

Okrećem se prema Sajlasu. „Anika će me ispratiti na sledeći čas.“

„Dobro“, odgovara. Izgleda kao da mu je laknulo. „Vidimo se... kasnije.“ Odlazi u suprotnom pravcu.

Čim se izgubi iz vidokruga, Anika se okreće prema meni. „Kuda će?“

Sležem ramenima. „Na čas.“

Ona odmahuje glavom kao da je zbunjena. „Ne kapiram vas. Jednog dana ne možete da držite ruke dalje jedno od drugog, a već sutradan se ponašate kao da ne možete podneti da budete u istoj prostoriji. Stvarno moraš da odlučiš šta ćeš u vezi s njim, Čarli.“

Zaustavlja se ispred jednih vrata.

„Eto nas...“, kažem da vidim hoće li negirati. Ona to ne čini. „Javi mi se kasnije“, kaže. „Hoću da čujem šta je bilo sinoć.“

Klimam glavom. Ona se gubi u moru lica, a ja ulazim u učionicu. Ne znam gde da sednem, tako da odlazim do zadnjeg reda i smeštam se pored prozora. Poranila sam pa otvaram ranac. Nalazim novčanik između nekoliko svesaka i nesesera. Vadim ga i otvaram, otkrivši vozačku dozvolu sa fotografijom široko osmehnute tamnokose devojke. *Mene.*

*Šarliz Margaret Vinvud
2417 Holkort vej
Nju Orleans, LA*

Imam sedamnaest godina. Rodendan mi je dvadeset prvog marta. Živim u Luizijani. Gledam fotografiju u gornjem levom uglu i ne prepoznajem lice. To je moje lice, ali nisam ga nikad videla. Ja sam... *lepa.* Imam samo dvadeset osam dolara.

Klupe se pune. Mesto pored mene ostaje prazno, kao da se svi previše plaše da tu sednu. Na času sam španskog. Profesorka je mlada i lepa; zove se gospođa Kardona. Ne gleda me kao da me mrzi, za razliku od mnogih drugih. Počinjemo s vremenima.

Nemam prošlost. Nemam prošlost.

Pet minuta posle početka časa vrata se otvaraju. Ulazi Sajlas, oborenog pogleda. Mislim da je došao da mi kaže nešto ili da

mi donese nešto. Spremam se da glumim, ali profesorka Kardona ga šaljivo opominje zbog kašnjenja. On seda na jedino slobodno mesto pored mene i zagleda se pravo preda se. Zurim u njega. Ne prestajem da piljim sve dok napokon ne okrene glavu prema meni. Potočić znoja curi mu niz lice.

Oči su mu razrogačene. Razrogačene... *baš kao i moje.*